

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Amruševa 2/II, Zagreb

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
PRIJEMNA PISARNICA

Prilježeno iz ruke: prijava žalbe, dan 5.1. 2023
Predato na poštu: dan 9.1. 2023
Pošta: SISAČ 284730219
Broj primjeraka: 2 priloga: 1
Priloga: 1
Priloga: 1

Na broj: St-1868/2018

Ž A L B A

- stečajnih vjerovnika: **KSENIJE VREBAC**, iz Siska, Ulica lipa 51, OIB 55431035316,
- DARKA WEISS**, iz Siska, S. i A. Radića 49, OIB 08820343475;
- protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu br. St-1868/2018, od
28. prosinca 2022. godine;
- radi: apsolutno bitne povrede odredaba ZPP-a iz čl. 354., st. 2., toč. 11 ZPP-a,
  - pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
  - pogrešne primjene materijalnog prava

U otvorenom zakonskom roku stečajni vjerovnici Ksenija Vrebac i Darko Weiss izjavljuju žalbu protiv rješenja Trgovačkog suda broj gornji, radi uvodno naznačenih žalbenih razloga.

Pobijanim rješenjem ukinute su odluke skupštine vjerovnika u stečajnim postupku stečajnog dužnika Sisak projekti d.o.o., donesene 21. prosinca 2022. godine, a kojima se odlučilo da se pokrene parnični postupak protiv Grada Siska radi namirenja tražbine koju stečajni dužnik prema Gradu Sisku ima iz poslovnog odnosa, da se za pokretanje tog parničnog postupka i angažiranje profesionalnog punomoćnika za zastupanje „ovlašćuje“ stečajni upravitelj, te da će troškovi pokretanja parnice biti podmireni iz stečajne mase.

Navedene odluke skupštine vjerovnika ukinute su pozivom na odredbu čl. 108., st. 1. Stečajnog zakona, iz razloga što su po ocjeni suda „...**protivne zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika.**“.

Ocjenjujući ih protivnima zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika, stečajni sud iznosi dvojbu prema kojoj bi uspjeh u takvoj parnici, s jedne strane, definitivno značio povećanje stečajne mase i time apsolutno predstavlja legitiman interes stečajnih vjerovnika, ali potencijalni neuspjeh u istoj bi umanjio stečajnu masu za iznos troškova parničnog postupka, što više ne bi predstavljalo zajednički interes stečajnih vjerovnika. Procjena uspješnosti u takvoj parnici zaključak je suda, predstavlja, prema tome, temeljni kriterij za ocjenu da li su odluke skupštine vjerovnika u skladu, ili protivne zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika. Kako se radi o subjektivnoj kategoriji, tako da različite osobe s istom pravničkom naobrazbom mogu imati različita mišljenja o pitanju hipotetske uspješnosti ili neuspješnosti u

takvoj parnici, stečajni sud je prvenstveno izbjegao donositi ikakve vlastite zaključke o tome i zauzeo stajalište prema kojem „...**ne može s potpunom izvjesnošću pretpostaviti ishod takvog parničnog postupka...**“, držeći da ovakva procjena, u pravnom smislu, ni de facto, ni de iure ne može predstavljati objektivnu kategoriju na kojoj se može i treba temeljiti sudski pravorijek. Ne pouzdajući se, dakle, u vlastitu procjenu, odnosno izbjegavajući uopće spekulirati o budućoj i objektivno neizvjesnoj činjenici, sud je kao objektivni kriterij i mjerilo za odlučivanje o vjerojatnosti uspjeha u takvoj parnici inaugurirao i prihvatio pravno stajalište stečajnog upravitelja!??, a kao njegovu najznačajniju osobnu karakteristiku koja ima za posljedicu njegov neupitni pravni autoritet činjenicu da je isti „...**odvjetnik po zanimanju**“ i koji je „...**ocijenio da je rizik od neuspjeha u predmetnom sporu nedvojbeno vrlo velik...**“!?!??

Obrazlažući pod „3.“, kao utvrđenu relevantnu činjenicu koja ima za svrhu dodatno „učvrstiti“ opravdanost zaključivanja o apsolutnoj vjerodostojnosti pravnog mišljenja stečajnog upravitelja, pobijano rješenje uzima i očitovanje punomoćnice stečajnog vjerovnika Luke Vukelića, dato usmeno na ročištu od 21. prosinca 2022. godine. Izričito se protiveći pokretanju parničnog postupka kojim bi se stečajna masa mogla bitno uvećati, ova punomoćnica smatra da, u prvom redu, egzistira zapreka procesnopravne prirode za ustajanje takvom tužbom, jer uslijed činjenice da su protiv odgovornih osoba u trgovačkom društvu, sada stečajnom dužniku, podnesene kaznene prijave radi postojanja osnovane sumnje na počinjenje više kaznenih djela i u kojim kaznenim prijavama je istaknut i imovinskopravni zahtjev, „...**pokretanje parnice ne bi bilo u zajedničkom interesu svih vjerovnika ZBOG EVENTUALNE DVOSTRUKE LITISPENDENCIJE...**“. Kao i stečajni upravitelj, i citirana punomoćnica je odvjetnica po zanimanju.

Suzdržavajući se od iznošenja ocjene o kvaliteti ovakvog „procesnopravnog stajališta“, s pravne točke gledišta za zaključiti je u prvom redu, međutim, da punomoćnica evidentno uopće nije upoznata s ovim procesnopravnim institutom, pa čak i direktnim prijevodom i značenjem izraza *litis pendet*, što autoritet snage njezinog pravnog tumačenja kao relevantnog kriterija pri odlučivanju ne samo da dovodi u pitanje već u potpunosti otklanja. Procesni prigovor prema kojem nije moguće voditi parnični postupak jer već o istoj stvari teče aktivna parnica, poistovjećivati s činjenicom postavljenog imovinskopravnog zahtjeva čak u aktivnom kaznenom postupku – dakle onom u kojem je već na snazi i pravomoćna optužnica, a kamoli s činjenicom da je to eventualno istaknuto prilikom podnošenja kaznene prijave, ili upućuje na zaključivanje o izostanku elementarnog poznavanja instituta građanskog i kaznenog procesnog prava, ili na neki drugi, skriveni motiv i razlog za iznošenje ovakvog pravnog nonsensa, vjerojatno inspiriran nastojanjem za „poboljšanjem“ procesnog položaja stranke koju zastupa. U spisu predmeta, naime, postoji i evidentirano protivljenje žalitelja da ova punomoćnica uopće zastupa u ovom stečajnom predmetu, iz jednostavnog razloga što odvjetničko društvo kojeg je član nastupa kao punomoćnik Grada Siska pa je njezino istovremeno zastupanje bilo kojeg vjerovnika Grada Siska suprotno Kodeksu profesionalne odvjetničke etike. Neovisno o tome, međutim, žalitelji smatraju uopće bespredmetnim na ovom mjestu obrazlagati temeljne pravne institute građanskog i kaznenog postupka, dapače drugostupanjskom sudu, primjerice, objašnjavati značenje i sadržaj instituta litispendinge drže uvredljivim. Radi se, naime, o pitanju elementarnog poznavanja prava i punomoćničinu nepoznavanje tog dijela građanskog procesnog prava ne bi zasluživalo niti riječi osvrta kada, nažalost, ovakvo nakaradno pravno stajalište punomoćnice ne bi ujedno služilo i kao pravni autoritet na kojem, između ostalog, prvostupanjski sud temelji pobijano rješenje. Dosljednosti radi, važno je istaknuti i činjenicu da, kada bi se čak i nekom pravnom akrobatikom moglo poistovjećivati imovinskopravni zahtjev iz kaznene prijave s parnicom koja

već teče, sudska praksa kaznenih sudova doslovno ne poznaje kazneni postupak u kojem je ujedno i odlučivano o imovinskopravnom zahtjevu. Dapače, i u kaznenim postupcima u kojima okrivljenici čak priznaju krivnju, kazneni sudovi oštećenike upućuju ostvarivati imovinskopravne zahtjeve u posebnim parnicama što je posve logično zbog različite prirode odgovornosti. No, kako je prethodno navedeno, pravno stajalište ove punomoćnice ipak ima posrednu dokaznu snagu, pa ga takvim treba i tretirati, svakako ne takvim da zahtijeva daljnje i detaljnije analiziranje i elaboraciju - odlučnog je značaja za sud ipak, naime, pravno shvaćanje stečajnog upravitelja.

Stečajni upravitelj je po zanimanju odvjetnik i prema shvaćanju suda ta činjenica ima za rezultat da je njegovo pravno stajalište, mišljenje, shvaćanje, takve snage i kvalitete da nadilazi i pravno shvaćanje samog suda. Ni sud se, naime, nije usudio iznositi prognoze i upuštati u spekulaciju o vjerojatnosti uspjeha u parnici koju bi stečajni dužnik pokrenuo protiv svojeg dužnika iz poslovnog odnosa, ali iz neobjašnjivog razloga bezrezervno vjeruje stečajnom upravitelju. Činjenica da je po zanimanju odvjetnik, niti jest, niti može biti racionalnim pravnim razlogom za odlučivanje u konkretnom slučaju. Čak i presumpcija da zbog činjenice da je odvjetnik i po definiciji poznaje pravo *de facto* u konkretnom slučaju gubi smisao, jer je i prethodno citirana punomoćnica također odvjetnica, što ju nije spriječilo da iznosi pravno shvaćanje koje ukazuje na nespremnost i za pristupanje, a kamoli polaganje sveučilišnog ispita iz ovih grana prava. Relevantnim za donošenje odluke o procjeni vjerojatnosti uspjeha u budućoj parnici, u pravnom smislu ne bi, primjerice, bilo moguće prihvatiti ni pojedinačno mišljenje suca Vrhovnog suda koji, izvan svake sumnje, predstavlja pravni autoritet daleko većeg značaja od stečajnog upravitelja. Stečajni vjerovnici su, hipotetski, mogli priložiti u spis i nekakvo neformalno pravno mišljenje suca Vrhovnog suda RH koje zagovara stajalište stečajnih vjerovnika, što bi logikom pobijanog rješenja trebalo predstavljati jači dokaz od mišljenja stečajnog upravitelja. To, međutim, kao ni pravna prognoza stečajnog upravitelja, nema nikakvog dokaznog značaja, niti može u bilo kojem slučaju predstavljati jedini razlog na kojem sud temelji zaključak o vjerojatnosti uspjeha u budućoj parnici. Sve osim sudske prakse kao izvora prava predstavlja običnu pravnu spekulaciju, a pobijano rješenje se, kao ni stečajni upravitelj, ni na kakvu sudsku praksu te vrste ne pozivaju. Logično, jer ona kao takva i ne postoji.

Sasvim je druge prirode, međutim, dio mišljenja stečajnog upravitelja prema kojem je ranije – prije dvije godine – bio sklon pokrenuti parnicu kakvu predlažu žalitelji, ali sada protekom vremena to više nije sklon. Opravdava to činjenicom da je (u veljači 2022. godine) „...naknadno proučio spis...“!? Stečajni je postupak pokrenut 2018. godine, a stečajni upravitelj proučava spis 2022. godine!!!! I to predstavlja pravni autoritet na kojem sud temelji svoju odluku!!!! Četiri godine smatra opravdanim pokretanje parnice, da bi odjednom promijenio mišljenje i tomu se protivio. Iz komunikacije sa žaliteljima, koja nažalost nije sadržana u spisu, proizlazi uvjeravanje vjerovnika od strane stečajnog upravitelja da kroz čitav vremenski period od četiri godine od trenutka otvaranja stečajnog postupka, postupa isključivo u dogovoru sa stečajnim sucem, te vjerovnicima prenosi stajalište suda da je pokretanje parnice potpuno opravdano i pravno utemeljeno, ali i da je isto potrebno predujmiti u visini hipotetskih troškova za vlastito zastupanje i zastupanje suprotne stranke u iznosu od šest radnji tarifiranih po Odvjetničkoj tarifi za svaku stranu u postupku, da bi po riječima stečajnog upravitelja sud kasnije zahtijevao samo četiri, pa dvije radnje po Odvjetničkoj tarifi, naknadno da je potrebno predujmljivati samo trošak vlastitog zastupanja, sve do pobijanog rješenja u kojem se obveza predujmljivanja bilo kakvih troškova uopće ne spominje. „Predviđeni“ troškova zastupanja kao razlog za nedopuštanje ustajanja tužbom, iz

razloga što prema takvoj projekciji u stečajnoj masi nema dovoljno sredstava, ne da u pravnom smislu ne predstavljaju egzistentan razlog za onemogućavanje ostvarivanja legitimnog interesa kojeg je jedino moguće ostvarivati na ovaj način, nego doslovno mogu predstavljati isključivo izvanpravnu kategoriju. Nedopustivo je, i u pravnom smislu dapače zabranjeno, uvjetovati tužitelju u parničnom postupku pravo na podnošenje tužbe, količinom financijskih sredstava kojima raspolaže. Niti jedan parnični sud ne može tužbu odbaciti, jer tužitelj prilikom njezinog podnošenja nije pružio dokaz/predumio određenu količinu novčanih sredstava za pokrivanje troškova postupka. Takvo nešto ne predviđa nikakav propis, a činjenica da bi plaćanjem sudske pristojbe na tužbu kao jedinog realnog troška pokretanja parnice, bila stečajna masa umanjena za taj iznos, ni u kojem slučaju ne može predstavljati nešto protivno zajedničkom interesu vjerovnika. Napose, ako uspjeh u takvoj parnici jamči višestruko povećanje stečajne mase. U slučaju da je čak trošak započinjanja takve parnice bitno veći, a nije, sud je dužan ove kategorije – visinu tog troška/iznosa pristojbe na tužbu i potencijalni pozitivan rezultat po stečajnu masu – staviti u relaciju i po principima razmjernosti donositi odluku. Protivljenje stečajnog upravitelja, kojem bi plaćanjem sudske pristojbe na tužbu bila umanjena količina sredstava iz kojeg će se naplaćivati njegov honorar nije i ne može biti relevantna kategorija. Svrha i cilj stečajnog postupka su definirani čl. 2. Stečajnog zakona i među njima nema troškova honorara stečajnog upravitelja, već upravo suprotno postupak za svrhu ima što je moguće sveobuhvatnije namirenje vjerovnika iz stečajne mase i time ustanovljava obvezu i stečajnog upravitelja i stečajnog suda da stečajnu masu prikupi, neovisno u čijoj se ona detenciji nalazila. Kako u pogledu pokretnih stvari, tako i u pogledu aktivnih novčanih tražbina stečajnog dužnika prema trećim osobama. Naravno da ovakvo ponašanje stečajnog upravitelja implicira njegovu i kaznenu i odgovornost za štetu, što je i navelo žalitelje da protiv istog podnesu kaznenu prijavu, ali to nije predmetom ove žalbe – žalitelji to iznose samo okolnosno.

Razlog radi kojeg ukida odluke skupštine vjerovnika, sud formalizira na način da su one protivne zajedničkom interesu svih vjerovnika. Od vjerovnika koji, međutim, osim žalitelja predstavljaju značajnu kategoriju ističe se još Republika Hrvatska, jer ista ostvaruje značajan udio u tužbenom zahtjevu usmjerenom protiv Grada Siska na način kako je to ukinutom odlukom skupštine vjerovnika bilo odlučeno. Sukus te parnice, naime, predstavljaju plaće žalitelja utvrđene pravomoćnim presudama nadležnih sudova, koje naravno obuhvaćaju i dužne doprinose, radi čega je udio RH značajan. U slučaju nepokretanja parnice, RH kao ovako značajan vjerovnik nije u mogućnosti naplatiti bilo kakav iznos iz stečajne mase, dočim u slučaju pokretanja iste postoji mogućnost da se naplati u punom iznosu. U prvom slučaju nesporno ne dobija ništa, u drugom potencijalno ima mogućnost naplatiti čitavu tražbinu. Po kojem kriteriju je onda ugrožen interes RH činjenicom da će u slučaju pokretanja parnice iz stečajne mase biti isplaćen iznos potreban za plaćanje sudske pristojbe? Kriterijem, prema kojem je tome tako, jer je takvo pravno stajalište stečajnog upravitelja koji je odvjetnik po zanimanju!?? Riječ je o činjeničnom nonsensu i pravnom apsurd. Ni u kojem slučaju o racionalnom razlogu na kojem se može i smije temeljiti sudski pravorijek.

Rezimirajući sve opisano u smislu žalbenog razloga apsolutno bitne povrede odredaba ZPP-a, žalitelji su stajališta kako pobijano rješenje, u prvom redu, uopće ne sadrži razloga o odlučnim činjenicama, a izneseni razlozi su do te mjere kontradiktorni da dovode u pitanje samu mogućnost njegovog racionalnog ispitivanja. Od relativnog je značaja, međutim, zaključak suda da je u konkretnom slučaju riječ o složenom postupku iz čl. 108., st. 2. Stečajnog zakona, što ima za posljedicu donošenja odluke u roku od 8 dana, a ne na samom ročištu. Ukoliko već smatra predmet složenim, sud je dužan obrazložiti i zašto. Elemenata u vidu

postojanja velikog broja stečajnih vjerovnika, stečajne mase velike vrijednosti, ili nedefiniranosti stečajne mase, velikog broja izlučnih ili razlučnih vjerovnika s različitim pravnim osnovama izlučenja i slično, žalitelji u predmetu ne nalaze, pa time ni postupak nema karakteristike složenog u smislu ove odredbe Zakona o stečaju. Sam za sebe, ovakav je zaključak suda u najmanju ruku upitan i predstavlja relativno bitnu povredu postupka, ali u situaciji kada o tome izostaje ikakvo obrazloženje ima značajke i apsolutno bitne povrede.

Činjenični zaključak da je neopravdano pokretanje parnice, jer je takvo mišljenje stečajnog upravitelja koji je odvjetnik po zanimanju, predstavlja činjenično zaključivanje o nečemu što uopće ne predstavlja, niti može predstavljati relevantnu činjenicu u postupku. O subjektivnosti ove „činjenice“ bespredmetno je i obrazlagati, a o tome da se njome dokazuje materijalna kategorija protivnosti zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika moguće je govoriti samo kao o nonsensu.

O apsurdnosti materijalnopravnog utemeljenja pobijane odluke, time što ona proizlazi iz stajališta stečajnog upravitelja i očitovanja punomoćnice jednog od vjerovnika i zbog toga se automatski ima smatrati materijalnom kategorijom protivnosti zajedničkom interesu vjerovnika izlišno je raspravljati na razini racionalnih pravnih zaključaka. Riječ je, naprosto, o pravno iracionalnoj kategoriji.

Slijedom iznijetog, žalitelji smatraju da su ispunjeni svi žalbeni razlozi na koje se pozivaju, pa

predlažu

da drugostupanjski sud pobijano rješenje u cijelosti **ukine** i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, a podredno **preinači** i potvrdi odluke skupštine vjerovnika stečajnog dužnika Sisak projekti d.o.o. donesene na ročištu 21. prosinca 2022. godine.

U Sisku, 3. siječnja 2023. godine.

Žalitelji, stečajni vjerovnici:

Ksenija Vrebac

Darko Weiss

